

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет
Наукове товариство здобувачів вищої освіти та молодих учених

МАТЕРІАЛИ

***XVII Всеукраїнської науково-практичної
конференції здобувачів вищої освіти та молодих
учених***

**«НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ»**

17 травня 2024 року

м. Рівне

ББК 72

УДК 001+37+316.3

Н-34

НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА

МОЛОДИХ: Матеріали XVII Міжнародної

науково-практичної конференції здобувачів вищої освіти та молодих учених. Рівне: РВВ РДГУ. 2024. 131 с.

Організаційний комітет:

Павелків Роман Володимирович – доктор психол. наук, проф.; – голова оргкомітету;

Дейнега Олександр Вікторович – доктор екон. наук, проф. – заступник голови оргкомітету;

Сачук Роман Миколайович – доктор вет. наук, проф. – заступник голови оргкомітету;

Петрівський Ярослав Борисович – доктор техн. наук, проф.;

Сойчук Руслана Леонідівна – доктор пед. наук, проф.;

Войтович Ігор Станіславович – доктор пед. наук, проф.;

Юхименко-Назарук Ірина Анатоліївна – доктор екон. наук, проф.;

Павелків Віталій Романович – доктор психол. наук, проф.;

Виткалов Сергій Володимирович – доктор культ., проф.;

Грицай Наталія Богданівна – доктор пед. наук, проф.;

Михальчук Роман Юрійович – канд. іст. наук, проф.;

Гамза Анна Володимирівна – канд. пед. наук, доц.;

Красильников Андрій Сергійович – Голова студентської ради РДГУ, здобувач вищої освіти II курсу психолого-природничого факультету;

Ковальова Ілона Василівна – здобувач ступеня PhD спеціальності 101 Екологія;

Масовець Богдан Петрович – здобувач ступеня PhD спеціальності 101 Екологія;

Павелко Дмитро Ростиславович – здобувач вищої освіти II курсу психолого-природничого факультету;

Стасюк Микола Павлович – здобувач вищої освіти II курсу психолого-природничого факультету;

Козяр Владислав Романович – здобувач вищої освіти I курсу Інституту мистецтв.

Важлива інформація: відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та дотримання норм академічної доброчесності несуть автори публікацій. Оргкомітет конференції залишає за собою право незначного редагування та скорочення поданих для публікації чи опублікування матеріалів.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 6 від 30.05.2024 р.).

забезпечило б мінімізацію описаних вище наслідків. Більшість дослідників вважають, що основною психологічною умовою формування стресостійкості педагога має бути розвиток позитивного ставлення до себе, до власної професії та усіх учасників освітнього процесу. Педагог, якому притаманний адекватний рівень самооцінки, здатний впоратися із стресовими ситуаціями, що можуть виникнути у процесі його професійної діяльності. Адже у педагогів, які здатні сприймати себе позитивно, спостерігається зростання впевненості у власних силах, прагнення до активного саморозвитку та самореалізації, що, у свою чергу, сприяє підвищенню ефективності професійної діяльності. І, з іншої сторони, педагоги, яким притаманна низька самооцінка, у проблемній ситуації сприймають навколишній світ через призму власних переживань в тривогу, що часто стає причиною неефективної професійної діяльності [3, с. 265-268].

З огляду на вищеописані теоретичні розвідки нами було здійснено дослідження, яке мало на меті визначення психологічних особливостей розвитку стресостійкості як професійно значущої риси особистості педагога. Для цього ми скористалися методикою Т.А.Немчина і Дж.Тейлора, що визначає схильність особистості до розвитку стресу.

Результати дослідження, які представлено на рис.1, дають змогу констатувати, що більше половини педагогів (54%) мають середній рівень схильності до розвитку стресу. Вважаємо, що такі вчителі зазвичай швидко і безболісно виходять зі стресових ситуацій, які виникають в освітньому процесі. Проте певні несподівані, серйозні проблеми можуть стати причиною нервового зриву особистості та часткової дезорієнтації. Саме тому рівень схильності до стресу респондентів даної групи знижується зі збільшенням стресових ситуацій як у повсякденному житті в цілому, так і в педагогічній діяльності зокрема.

31% з-поміж опитаних проявили низький рівень схильності до розвитку стресу. Це вказує на те, що педагогічні працівники здатні дуже добре протистояти зовнішнім і внутрішнім стресорам у власній професійній діяльності. Енергія та ресурси цих досліджуваних не витрачаються на боротьбу з негативними психологічними станами, що виникають в процесі стресу, а тому професійна діяльність є набагато ефективнішою й продуктивнішою.

15% педагогам притаманний високий рівень схильності до розвитку стресу. Це означає, що в процесі педагогічної діяльності таких учителів може вивести із рівноваги навіть найменша дестабілізуюча ситуація. Через це професійна діяльність у такому негативному, перш за все емоційному, стані є неефективною, що призводить до негативних результатів, перевтоми та виснаження як педагога, так і здобувачів освіти.

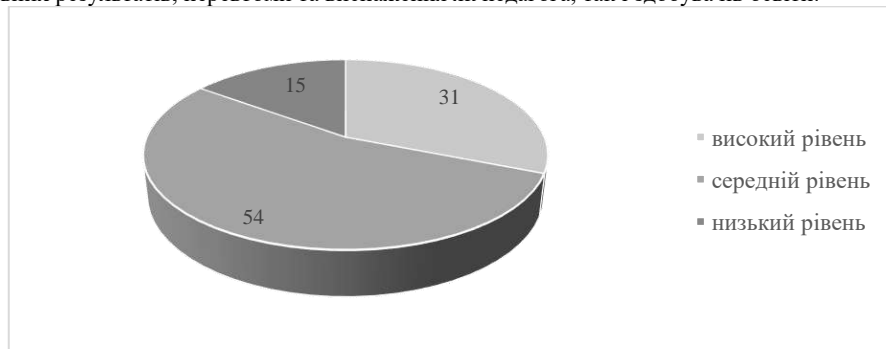

Рис. 1. Рівні стресостійкості педагогів, у %

Висновки. Отож, згідно результатів дослідження, переважна більшість педагогів проявили середній рівень стресостійкості, що свідчить про необхідність цілеспрямованого підвищення рівня розвитку цієї якості, причому, ще під час навчання у ЗВО. Належний рівень стресостійкості як однієї з провідних професійно важливих якостей педагога дозволить йому зберегти фізичне та психічне здоров'я, запобігти емоційному вигорянню, що підвищить результативність і якість виконання роботи. Адже тільки щасливий педагог здатний виховати щасливого учня.

Список використаних джерел:

1. Калошин В. Ф. Стрес у педагогічній діяльності. Конфлікти : сутність і подолання. Харків : Основа, 2008. С. 107-220.
2. Корольчук В. М. Психологічні засади дослідження стресостійкості особистості. *Наукові студії із соціальної та політичної психології*. 2011. № 26. С. 183-192.
3. Крайнюк В. М. Психологія стресостійкості особистості: монографія. Київ : Ніка-Центр, 2007. 432 с.
4. Стахова О. О., Баранчук А. В. Стресостійкість як професійно значуща риса особистості майбутнього педагога. URL: <http://surf.li/ojqmu> (дата звернення: 18.12.2023).
5. Чернишук Г. М. Особливості дослідження первинної стресостійкості особистості. *Проблеми емпіричних досліджень у психології*. 2008. № 1. С. 92-98.

СТАН ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗДОРОВ'Я ОСОБИСТОСТІ У ПОГЛЯДАХ ТЕОРЕТИКІВ ПСИХОЛОГІЇ

Савчук В.Р., здобувачка ОС «бакалавр», спеціальності 053 «Психологія», IV курсу
Кулакова Л. М., канд. психол. наук, доцент кафедри вікової та педагогічної психології
Рівненський державний гуманітарний університет

Здоров'я – це складний, системний за своєю суттю феномен. Він має свою специфіку прояви на фізичному, психологічному та соціальному рівні розгляду. Проблема здоров'я має виражений комплексний характер. На її вивченні зосереджено зусилля багатьох наукових дисциплін: медицини, психології, валеології та ін. Серед них одне з провідних місць по праву належить психології здоров'я. Без перебільшення можна сказати, що психологія здоров'я сьогодні – це перспективна область знання, що швидко розвивається, яка передбачає спеціальну підготовку психологів для практичної роботи у цьому напрямі [4, с. 29].

Якщо ми звернемося до історії становлення психологічної науки, то виявимо, що психіка та особистість як автономні, цілісні системи стали предметом наукового дослідження завдяки переважно аномальним своїм проявам. Саме лікарі-психотерапевти, прагнули розкрити таємні причини психічних порушень, щоб полегшити людські страждання, висунули перші теорії, покликани науково тлумачити різноманітність психічних явищ. Так, в умовах щоденної психотерапевтичної роботи народилися навчання З. Фрейда, А. Адлера, К. Г. Юнга. Іншими словами, психопатологія була відправним пунктом у побудові більшості фундаментальних психологічних теорій особистості. Фокус уваги видатних дослідників людської психіки у ХХ столітті постійно зміщувався до полюса хвороби, патології, страждання. І хоча неодноразово робилися спроби виявити фактори внутрішньоособистісної інтеграції та необхідні умови повноцінного функціонування психіки, єдності та ясності у цьому питанні досягнуто не було, так що проблема здоров'я та здорової особистості як і раніше залишалася швидше світоглядною та філософською, ніж науковою.

Лише у другій половині минулого століття, головним чином у рамках гуманістичної та трансперсональної психології, зусилля найбільших вчених (Г. Олпорт, А. Маслоу, К. Роджерс, С. Гроф та ін.) були консолідовані для вивчення основ повноцінного функціонування психіки, та почалася систематизована розробка психологічних концепцій здоров'я. У вітчизняній психологічній науці підйом дослідницького інтересу у цій галузі посідає останнє десятиліття ХХ та початок ХХІ століття. Конкретні спроби переглянути теорію особистості у світлі нових концепцій психічного здоров'я робляться у наші дні найбільшими вітчизняними вченими. Серед них слід згадати таких психологів, як О. Толстограєва, М. Лукашенко [5], І. Коцан, Г. Ложкін, М. Мушкевич [1] та ін. У роботах цих дослідників намічено синтез природничо-наукових та гуманітарних підходів до проблеми психічного здоров'я особистості, досліджуються цінності та життєво-сміслові орієнтації, духовні та моральні виміри людини як детермінанти її благополучного розвитку.

Звернімося до психодинамічної теорії особистості З. Фрейда. Як правило, у сучасній науці розгляд еволюції зарубіжних теорій особистості починається з психоаналізу. У його роботах основоположника З. Фрейда (1856-1939) можна більше дізнатися про нездоров'я особистості, ніж її здоров'я. Психоаналітична теорія З. Фрейда є прикладом психодинамічного підходу до вивчення поведінки людини. При такому підході вважається, що несвідомі психологічні конфлікти контролюють поведінку людини. Зигмунд Фрейд будував психоаналітичні концепції майже повністю на своїх клінічних спостереженнях над хворими на неврози, а також на психоаналізі. Психоаналіз можна розглядати як явище в психології, мета якого – допомогти людині в подоланні конфліктів, породжених зіткненням природи та культури всередині людини. З. Фрейд показує шляхи виходу з цього конфлікту. Перший – вдосконалення культури у напрямі пом'якшення заборон задоволення деяких бажань: досягнення науки у перспективі збільшать владу людини над силами природи та полегшать задоволення людських потреб. Другий – збагачення індивідів здоровим способом компенсації через механізм сублімації, інакше кажучи – розвиток здатності до творчої самореалізації у соціально прийнятній формі. Третій – розвиток людського розуму та вироблення наукових та практичних шляхів усвідомлення та подолання психологічних конфліктів [2, с. 53].

К. Юнг (1875-1961) – автор аналітичної теорії особистості висунув гіпотезу про властиві людині вроджені ідеї або спогади («архетипи»), які визначають характер сприйняття, переживань і реакцій людини на ті чи інші події. Серед архетипів, що вводяться ним на розгляд, «самість» є найбільш важливим. Вона є стрижнем, центром структури особистості, навколо якого відбувається інтеграція внутрішнього духовного світу людини. Набуття «самості» через процес самореалізації, згідно з К. Юнгом, є головною метою людського життя. К. Юнг першим із теоретиків особистості доводив, що для досягнення психічного здоров'я особистості її різноспрямовані тенденції мають бути інтегровані в узгоджене ціле. Коли це відбувається, людина відчуває єдність, гармонію та цілісність, іншими словами, вона психічно здорова. Це одне з ключових положень аналітичної теорії особистості, яке мало істотний вплив на становлення наступних особистісних концепцій, у тому числі й у руслі гуманістичної психології [6, с. 116-117].

Відправною точкою у творчості А. Адлера (1870-1937) була його думка про те, що будь-яка теорія особистості повинна мати своєю кінцевою метою здорову поведінку людини. У створеній ним індивідуальній теорії особистості визначальна роль у розвитку людини відводиться соціальним факторам. Він трактує людину як єдине ціле, як єдиний і організм, що самоорганізується, вся поведінка якого розгортається у соціальному контексті. Людина включена в суспільство, і соціальні детермінанти відіграють визначальну роль у створенні її життєдіяльності [3, с. 47]. При цьому провідною рисою людини виступає вільна, усвідомлена активність. Основна роль у концепції А. Адлера приділяється соціальному інтересу як важливому критерію психічного здоров'я індивіда, як одного з основних критеріїв психологічної зрілості. Соціальний інтерес означає, що нормальна, здорова людина по-справжньому турбується про інших (на протилегу егоцентризму), вона відкрита для співпраці та взаємодії з іншими, вона рухається почуттям емпатії по відношенню до людства.

Найбільші психологи ХХ ст. – Е. Еріксон (1902-1994) та Е. Фромм (1900-1980) спробували застосувати гуманістичний підхід у рамках теорії адаптації. У працях цих учених було намічено цілком певний та теоретично обґрунтований перехід до гуманістичної моделі особистості, яка взяла гору, починаючи з другої половини минулого століття.

Е. Еріксон, розглядаючи становлення людини як поетапний процес, що включає певні стадії з характерними для них кризами, наочно показує, що самою логікою людського розвитку особистість періодично підводиться до вибору між зрілістю, здоров'ям та регресом; особистісним зростанням, самовизначенням та хворобою, неврозом. З точки зору Е. Еріксона, людина, приймаючи виклик у ході кожної психосоціальної кризи, отримує шанс до особистісного зростання та розширення своїх можливостей. Успішно подолавши одну кризу, вона просувається у своєму розвитку до наступної. Благополучне подолання чергової психосоціальної кризи надає індивіду все більше можливостей для зростання та самореалізації [3, с. 220]. Це свідчить про те, що теорія Е. Еріксона передбачає наявність внутрішнього зв'язку між особистісним зростанням та здоров'ям, а отже, співзвучна основним принципам гуманістичної психології.

У свою чергу Е. Фромм на певному етапі свого наукового шляху перейшов від аналізу умов і передумов соціально заданої неповноцінності сучасної людини, до формулювання основних положень так званого нормативного

гуманізму Це вчення, покликане виявити мотиваційні та ціннісні підстави індивідуального людського буття, споконвічні та відносно незалежні від соціального устрою.

Г. Олпорт (1897-1967) – автор теорії рис особистості, одним із перших серед західних психологів почав розкривати тему здорової особи. Його не задовольняв такий стан справ, коли багато хто з тогочасних науковців-психологів не могли дати визначення здорової особистості, але навіть і не намагалися докласти хоч якихось зусиль для її опису. Більшості вже відомих теорій особистості він дорікав у тому, що вони невинновато ігнорують здорову особистість. Г. Олпорт наголошував, що дослідження в даному напрямку психологи повинні проводити на здорових, а не на хворих людях. «Деякі теорії розвитку засновані, головним чином, на поведінці психічно нездорових і тривожних людей або на витівках доведених до крайності лабораторних щурів. Дуже небагато теорій сформувалися на основі вивчення здорових людських істот, таких, які намагаються не стільки зберегти своє життя, скільки зробити його осмисленим» [2, с. 290]. На відміну від представників психоаналізу, він зводив до мінімуму роль впливу несвідомого на психічне здоров'я дорослої людини. Науковець дотримувався тієї думки, що здорова людина керується у своїй поведінці раціональними мотивами, і це відрізняє її від невротиків, що живуть відповідно до імпульсів несвідомого. За вектором часу здорова людина живе не тільки в минулому, а й у теперішньому та майбутньому. Згідно з Г. Олпортом, розвиток людини відбувається у взаємозв'язку зі соціумом. Саме через соціальні відносини формуються та наповнюються внутрішнім змістом особистісна структура. Г. Олпорт переконаний, що поведінка людини завжди є результатом прояви зміни особистісних характеристик. Під рисою він розумів схильність людини вести себе подібним чином у широкому діапазоні життєвих ситуацій. Риса особистості лежить в основі стабільної та прогнозованої поведінки стосовно різноманітних, але рівнозначних ситуацій.

До найяскравіших представників гуманістичного напрямку у зарубіжній психології по праву належить К. Роджерс (1902-1987). Його творчі досягнення у галузі психотерапії та психологічного консультування надали потужний вплив на теоретичне та практичне оформлення цих розділів психології. Одне з основних положень створеної ним теорії особистості – підкреслення ролі самовизначення, здібностей людини в силу властивих їй уроджених можливостей самій визначати свою долю і нести, зрештою, відповідальність за те, ким вона є. Феномен Я-концепції і пов'язані з ним переживання займають у теорії К. Роджерса пріоритетне місце. Вивчаючи поведінку, він рішуче дотримувався цілісного підходу до людини, як основний і керівний мотив розглядав самоактуалізацію як процес розкриття людиною свого потенціалу протягом всього життя, її розвитку в напрямку зростаючої складності, самодостатності, зрілості та компетентності. Самоактуалізація, за К. Роджерсом, є найвищим рівнем психічного здоров'я особистості, але не як кінцевий результат, а в процесуальному сенсі, тобто як постійний рух особистості шляхом власного зростання та самовдосконалення [4, с. 119].

Таким чином, західна психологія у розробці концепції здорової особистості ґрунтується на переконанні, що у психіці кожної людини, поряд із патогенно функціонуючими несвідомими комплексами є ресурси, необхідні для оздоровлення особистості, що кожна людина самою природою від народження має власний потенціал здоров'я, який часто виявляється остаточно незатребуваним і нереалізованим.

Список використаних джерел

1. Коцан І. Я. Психологія здоров'я людини / І. Я. Коцан, Г. В. Ложкін, М. І. Мушкевич ; за заг. ред. І. Я. Коцана. Луцьк : Вежа, 2011. 430 с.
2. Максименко С. Д., Соловієнко В. О. Загальна психологія: [підручник для студентів вищ. навч. закл.]. Київ : Форум, 2000. 543 с.
3. Основи психології: [підручник] / За заг. ред. О. В. Киричука, В. А. Роменця. 2-ге вид., стереотип. Київ : Либідь, 1996. 632 с.
4. Основи практичної психології: [підручник] / В. Г. Панок, Т. М. Титаренко, Н. В. Чепелева, В. Рибалка. 2-ге вид., стереотип. Київ : Либідь, 2001. 536 с.
5. Толстограєва О. Ю., Лукашенко М. В. Актуальні питання психічного здоров'я молоді в умовах сьогодення. *Практична психологія і соціальна робота*. 2007. № 8. С. 1-7.
6. Юнг К. Г. Психологія особистості. Київ : Видавець Ешке О. М., 2001. 427 с.

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО РОЗКРИТТЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ»

Оздемір О., здобувач ОС «магістр», 1 курс, РДГУ

Созонюк О. В., кандидат психол. наук, доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

З кінця минулого століття, зважаючи на значне погіршення ситуації «психологічного здоров'я» людства, цілком обґрунтованим стає інтерес наукової спільноти до поняття «емоційний інтелект», сфера досліджень якого значно поступалася місцем і вазі перед дослідженнями інтелектуальної сфери людської життєдіяльності. Крім цього, сучасний світ диктує умови в яких затребуваність висококваліфікованого спеціаліста на ринку праці сьогодні залежить не лише від його професійної кваліфікації, а й від уміння спілкуватися з людьми, приймати нестандартні рішення, вміння розв'язувати конфліктні ситуації або вміння їх запобігати, володіння критичним мисленням, здатністю адаптуватися до нових життєвих умов тощо. Тобто, високий рівень розвитку емоційного інтелекту сьогодні може забезпечити високу конкурентну спроможність спеціаліста та сприяє побудові успішної кар'єри в обраній сфері.

Отож, саме теоретично-практичні дослідження та популяризація потреби розвитку, поряд з інтелектуальною, сфери емоційного інтелекту є надзвичайно *актуальною* та може сприяти зміні ситуації на краще.

Мета повідомлення – з'ясувати основні теоретичні підходи до розкриття змісту поняття «емоційний інтелект».

Виклад основного матеріалу дослідження.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. МОЛОДИЙ ПЕДАГОГ

Мельник О. Я., Шевчук О. А. ТИПОЛОГІЯ АВАРІЙ НА ХІМІЧНО-НЕБЕЗПЕЧНИХ ОБ'ЄКТАХ ТА ВИМОГИ ДО ЇХНЬОГО РОЗМІЩЕННЯ	3
Ющук А.І., Шевчук О.А. ОСОБЛИВОСТІ ПРОФІЛАКТИКИ ПОЖЕЖИ У ПРОЦЕСІ СИТУАТИВНОГО НАВЧАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	5
Рига С., Косарева Г. ОСОБЛИВОСТІ СЕНСОРНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ З АЛАЛІЄЮ В УМОВАХ ІРЦ.....	7
Каштан М.О., Сілкова Е.О.ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ У ПРОЦЕСІ ЗАСВОСННЯ МАТЕМАТИКИ.....	8
Михалко К.О., Павелків О.М. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНТЕГРАЛА В КЛАСАХ ПРОФІЛЬНОГО РІВНЯ.....	9
Пасічник О.О., Павелків О.М. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ СТЕРЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ У КЛАСАХ ПРОФІЛЬНОГО РІВНЯ.....	10
Борутіна Л. П., Генсіцька-Антонюк Н. О. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ.....	11
Єлфімова Д.І., Косарева О.І. ФІЗКУЛЬТУРНІ ЗАЙНЯТТЯ В ІНКЛЮЗИВНИХ ГРУПАХ ЗДО, ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ОРГАНІЗОВАНОСТІ ДІТЕЙ З ООП	12
Боровик С. М. Руденко Н. М. РОЗВИТОК НАВИЧОК СОЦІАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ З ОДНОЛІТКАМИ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З РАС.....	14
Кравчук Т. Ю., Сілкова Е. О. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ	16
Пархут І.В. Генсіцька-Антонюк Н.О. ВПРОВАДЖЕННЯ STEM ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ МАТЕМАТИКИ НУШ 5-6 КЛ.....	17
Борух С.В., Суржук Т.Б. ДО ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНТЕГРАТИВНОГО ПІДХОДУ ДО ВИВЧЕННЯ МОВНО-ЛІТЕРАТУРНОЇ ГАЛУЗІ.....	19
Шадюк О. І, Сятиня Н. М. ОСОБЛИВОСТІ ВИЯВЛЕННЯ ПАТРІОТИЗМУ У ДІТЕЙ ВПО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	19
Гаврилук Я.О., Горопаха Н.М. ДИТЯЧА КНИГА ЯК ЗАСІБ ОСОБИСТІСНОГО РОЗВИТКУ ДИТИНИ РАННЬОГО ВІКУ.....	21
Левочко О.М., Федорова Н. В. ОСОБЛИВОСТІ КОРЕКЦІЇ МОВЛЕННЄВОГО РОЗВИТКУ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ КАЗКОТЕРАПІЇ	22
Петренко Л.І., Горопаха Н.М. ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ФОРМ СПІВПРАЦІ ВИХОВАТЕЛІВ ЗДО З БАТЬКАМИ ВИХОВАНЦІВ СОЦІАЛЬНО НЕЗАХИЩЕНИХ КАТЕГОРІЙ.....	23
Гуц Б.Р.Шостак О.О. ЗБАГАЧЕННЯ СЛОВНИКА В ДОШКІЛЬНИКІВ ІЗ ЗНМ ЗАСОБАМИ ФОЛЬКЛОРНОЇ КАЗКИ.....	24
Васюрчик К.О., Галатюк Ю.М. ВІДОБРАЖЕННЯ МЕТОДОЛОГІЇ НАУКОВОГО ПІЗНАННЯ У ВИВЧЕННІ ЕЛЕМЕНТІВ КВАНТОВОЇ ФІЗИКИ В СТАРШІЙ ШКОЛІ.....	26
Кушнірук Л.С., Галатюк Ю.М. СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ФІЗИЧНОГО ЕКСПЕРИМЕНТУ.....	27
Гарбарчук Н.А., Галатюк Ю.М. МІЖПРЕДМЕТНА ІНТЕГРАЦІЯ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ У КОНТЕКСТІ КОНЦЕПЦІЇ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ.....	29
Шевчук О.А. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВСТАНОВЛЕННЯ ДІАГНОЗУ ЧЕРЕЗ НЕТРАДИЦІЙНІ МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ У ФІЗИЧНІЙ ТЕРАПІЇ.....	31
Масовець Б.С. ЛОГОПЕДИЧНИЙ ТРЕНАЖЕР – ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	32
Данченко А.В., Горопаха Н.М. НАСТУПНІСТЬ ЗДО І ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ У ФОРМУВАННІ НАВЧАЛЬНИХ УМІНЬ ДІТЕЙ.....	34
Осік К., Косарева О.І. ПОДОЛАННЯ АГРЕСИВНИХ ІМПУЛЬСІВ У ДІТЕЙ З РОЗЛАДАМИ АУТИСТИЧНОГО СПЕКТРУ ЗАСОБАМИ АВА ТЕРАПІЇ.....	35
Трайтлі А.Ю., Ціпан Т.С. НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ: ЦІЛІ, ЗАВДАННЯ, ПРИНЦИПИ.....	36
Савчук В.В., Ціпан Т.С. ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ ТОЛЕРАНТНОСТІ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	37
Багній О.П., Янцур Л. А. ДО ПИТАННЯ ПІДГОТОВКИ ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ ЗАСОБАМИ ОБРАЗОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	38
Рибачук Л.О. РЕАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТІСНОГО ПІДХОДУ ДО НАВЧАННЯ МАТЕМАТИКИ У СЕРЕДНІЙ ШКОЛІ.....	40
Коптюх Н.С., Косарева О.І. ОСОБЛИВОСТІ ПОДОЛАННЯ СТРАХУ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ ЗАСОБОМ КАЗКИ.....	41
Левечко І.Д., Павлюк Т.О. ПАЛЬЧИКОВА ГІМНАСТИКА, ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ДИСЛАЛІЄЮ	43

Доманська Л.П., Павелків О.М. МЕТОДИКА РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ГЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ КООРДИНАТНО-ВЕКТОРНИМ МЕТОДОМ.....	45
Колода Н. М., Стельмашук Ж.Г. РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	45
Шевчук О.А. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВСТАНОВЛЕННЯ ДІАГНОЗУ ЧЕРЕЗ НЕТРАДИЦІЙНІ МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ У ФІЗИЧНІЙ ТЕРАПІЇ.....	46
Демчук Д. А., Маліновська Н. В. ФОРМУВАННЯ ГРАМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	48
Делтува Н.Б., Руденко Н. М. АНАЛІЗ РІВНЯ СФОРМОВАНOSTІ ЕКСПРЕСИВНОГО МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З ФОНЕТИКО-ФОНЕМАТИЧНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ МОВЛЕННЯ.....	49
Лесник О. Ю., Стельмашук Ж. Г. ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК СКЛАДОВА ЕМОЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	51
Шевчук О.А. ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЧЕРЕЗ ВИХОВНИЙ ЗАХІД «ПРОФІЛАКТИКА ВЖИВАННЯ ПСИХОАКТИВНИХ РЕЧОВИН».....	52
Яскула В. С., Маліновська Н. В. ТЕАТРАЛІЗОВАНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВОЇ ОСОБИСТОСТІ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ	54
Трубакова Д. П., Маліновська Н. В. КРАЄЗНАВСТВО ЯК ЗАСІБ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	55
Рудчик О. А., Маліновська Н. В. ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАТИВНО-МОВЛЕННЄВОГО РОЗВИТКУ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ІЗ ЗАГАЛЬНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ МОВЛЕННЯ.....	56
Стасюк М.П., Велесик Т.А. ТОРГІВЛЯ ЛЮДЬМИ ЯК ГЛОБАЛЬНА ПРОБЛЕМА.....	57
Артюхова К. Ю., Маліновська Н. В. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ З ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИМИ ПОРУШЕННЯМИ.....	58

СЕКЦІЯ II. МОЛОДИЙ ПСИХОЛОГ

Опалько В.О., Шевчук О.А. ПСИХОЛОГІЯ БЕЗПЕКИ У МОМЕНТ НЕБЕЗПЕЧНОЇ СИТУАЦІЇ.....	60
Грицюк К. В., Кулакова Л.М. ОЦІНКА ПСИХІЧНОГО СТАНУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ: РЕЗУЛЬТАТИ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.....	63
Кравчук І.М., Кулаков Р.С. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ САМООЦІНКИ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	64
Шоцька М.П., Кулакова Л.М. СТРЕСОСТІЙКІСТЬ ЯК ПРОФЕСІЙНО ЗНАЧУЩА РИСА ОСОБИСТОСТІ ПЕДАГОГА.....	66
Савчук В.Р., Кулакова Л. М. СТАН ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗДОРОВ'Я ОСОБИСТОСТІ У ПОГЛЯДАХ ТЕОРЕТИКІВ ПСИХОЛОГІЇ.....	67
Оздемір О., Созонюк О. В. ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО РОЗКРИТТЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ «ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ».....	69

СЕКЦІЯ III. МОЛОДИЙ ПРИРОДОДОСЛІДНИК

Рудь О. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕБІГУ ФАСЦІОЛЬОЗНОЇ ІНВАЗІЇ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБ В ЗОНІ ПОЛІССЯ.....	71
Трохимчук І., Стецюк С. ІНФЕКЦІЙНІ ЗАХВОРЮВАННЯ НЕРВОВОЇ СИСТЕМИ ЛЮДИНИ....	73
Колеснік А.О., Сяська І.О. СТРУКТУРНО-ТЕРИТОРІАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ ПРИРОДНО-ЗАПОВІДНОГО ФОНДУ РАДИВИЛІВСЬКОЇ ГРОМАДИ.....	75
Дишкант О.В., Давиденко П.О., Кучерявенко Р.О. ПАТОЛОГОАНАТОМІЧНІ ЗМІНИ ЗА ІНФЕКЦІЙНОГО ГЕПАТИТУ У СОБАК.....	77
Андрощук О.О., Радзиховський М.Л., Кулішенко О.М. ПАТОЛОГОАНАТОМІЧНІ ЗМІНИ ЗА ПАРВОВІРОЗУ СОБАК.....	78
Кичан М. В., Васів Р. О., Сачук Р. М., Калиновська Л. В. ПЕРСПЕКТИВИ ЗАСТОСУВАННЯ ДЬОГТЮ БЕРЕЗОВОГО У ВЕТЕРИНАРНІЙ МЕДИЦИНІ.....	78
Кондратюк М.Л., Гунчак В.М., Сачук Р. М., Пономарьова С.А. ОСОБЛИВОСТІ ФАРМАКОКІНЕТИКИ ЦЕЛЕКОКСИБУ.....	80
Пепко В.О., Фаріонік Т.В., Пікула О.А., Сачук Р. М., Якута О.О. ФАРМАКОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОПРАНОЛОЛУ ГІДРОХЛОРИДУ.....	81
Сачук Р. М., Стравський Я.С., Гутий Б.В., Кацараба О.А., Барило Б.С. ВИВЧЕННЯ ТОКСИЧНОСТІ ПРЕПАРАТУ «АМОКСИДЕВ 15» НА БІЛИХ МИШАХ.....	82
Сачук Р. М., Велесик Т.А., Кацараба О.А., Барило Б.С., Жигалюк С.В. ВИВЧЕННЯ СПЕЦИФІЧНОЇ ТОКСИЧНОСТІ ПРЕПАРАТУ «АМОКСИДЕВ 15» НА МУРЧАКАХ ТА КРОЛЯХ.....	83
Сачук Р.М., Горюк Ю.В., Сачук Р. М., Курилас Л.В. ВИВЧЕННЯ ЗАЛИШКОВИХ КІЛЬКОСТЕЙ ПРЕПАРАТУ «АМОКСИДЕВ 60» У ПРОДУКТАХ ТВАРИННИЦТВА.....	84

СЕКЦІЯ ІV. МОЛОДИЙ ІТ-СПЕЦІАЛІСТ

Лаврушкін С.В., Шинкарчук Н.В. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕРЕРВНОСТІ НАДАННЯ ІТ-ПОСЛУГ ШЛЯХОМ АВТОМАТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ПРОЦЕСІВ УПРАВЛІННЯ.....	85
Ільюк І.І., Петренко С. В. КОМП'ЮТЕРНА ГРА НА ОСНОВІ РУШІЯ UNREAL ENGINE.....	87
Лещенко Б. В., Юзик О.П. СУЧАСНІ ФОРМИ ВІЗУАЛІЗАЦІЇ КОНТЕНТУ.....	88
Мартиненков М.О., Кіндрат П.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ РОЗШИРЕНИХ МЕТОДІВ АУТЕНТИФІКАЦІЇ ДЛЯ СИСТЕМ КОНТРОЛЮ ДОСТУПУ.....	89
Мартиненков Д.О. Петренко С.В. ІНТЕГРАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС НАВЧАЛЬНОЇ ПРОГРАМИ З ІНФОРМАТИКИ.....	90
Якимчук І.Ю., Кирик Т.А. РОЗРОБКА ЧАТ-БОТУ ОПОВІЩЕННЯ ПРО РОЗКЛАД ЗАНЯТЬ ФАКУЛЬТЕТУ.....	91
Сокольвак А.С., Паламарчук О.С. ОСОБЛИВОСТІ ГРАНТОВОЇ ПІДТРИМКИ СТАРТАПІВ У ІТ-СФЕРІ	92

СЕКЦІЯ V. МОЛОДИЙ ІСТОРИК

Чижевський О.О., Мартинчук І.І. МІЖНАРОДНІ ВІЙСЬКОВІ ТРИБУНАЛИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ СТ.....	93
Немеришин В.М., Мартинчук І.І. ПОНЯТТЯ ІСТОРИЧНОЇ СВІДОМОСТІ В НАУКОВІЙ ЛІТЕРАТУРІ..	95
Кравчук І. О., Давидюк Р. П. ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДІВ ТА ПРИЙОМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ІСТОРІЇ.....	96
Шляхтич Р.П. ДЖЕРЕЛА З АРХІВУ ВІДЕНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ВИВЧЕННЯ ГОЛОКОСТУ ВІЗЕНТАЛЯ ПРО ЗЛОЧИННУ ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДОПОМІЖНОЇ ПОЛІЦІЇ В РОКИ НАЦИСТСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ УКРАЇНИ.....	97
Дубінецька В.В., Карпуніна Т.О. ПОЗИЦІЯ УГОРЩИНИ ЩОДО УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ НАПЕРЕДОДНІ ТА НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.....	100
Михальчук Р.Ю., Слесаренко А.В. УСНІ ДЖЕРЕЛА ФОНДУ ШОА УНІВЕРСИТЕТУ ПІВДЕННОЇ КАЛІФОРНІЇ В НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ І ВИКЛАДАЦЬКІЙ ПРАКТИЦІ (ПРИ ВИКЛАДАННІ КУРСІВ ГЕНОЦИДІВ, ТОТАЛІТАРНИХ РЕЖИМІВ, ІСТОРІЇ АЗІЇ, АФРИКИ ТА ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ).....	102
Михальчук Р.Ю. ПОТЕНЦІАЛ УСНИХ СВІДЧЕНЬ ЯХАД-ІН УНУМ В ДОСЛІДЖЕННІ ЗЛОЧИНІВ ПРО ЄВРЕІВ ТА НЕЄВРЕЙСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ ПІД ЧАС ГОЛОКОСТУ.....	104
Ілюкова А.С., Михальчук Р.Ю. ДІЯЛЬНІСТЬ ДЖУЗЕППЕ МАДЗІНІ.....	105
Ліщинська С.С., Михальчук Р.Ю. УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ	107
Лотоцький Ю.В., Михальчук Р. Ю. СТВОРЕННЯ ТАБОРІВ ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В ПОВОЄННІЙ ЄВРОПІ.....	109
Остап'юк І.О., Михальчук Р.Ю. МАРКІЗА ДЕ ПОМПАДУР В ІСТОРІЇ ФРАНЦІЇ.....	110
Ревко Р.М., Михальчук Р.Ю. СПІВПРАЦЯ УРЯДІВ ЄВРОПИ З НАЦИСТАМИ ЩОДО ЄВРЕЙСЬКОГО ПИТАННЯ.....	111
Ситар О.В., Михальчук Р. Ю. ГЕНДЕРНИЙ АСПЕКТ ЖИТТЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ПІДПІЛЛІ.....	114
Тарасюк Д.В., Михальчук Р.Ю. РОЛЬ НІМКЕНЬ В ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ.....	115
Хома М.Ю., Михальчук Р.Ю. ШВЕДСЬКИЙ КОРОЛЬ ГУСТАВ ІІ АДOLF - «ЛЕВ ПІВНОЧІ».....	117
Чирик О.І., Михальчук Р.Ю. АНГЛІЙСЬКА БУРЖУАЗНА РЕВОЛЮЦІЯ ХVІІ СТОЛІТТЯ: ПОЛІТИЧНІ КОНФЛІКТИ, ЕКОНОМІЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ТА СОЦІАЛЬНІ ЗМІНИ.....	118
Зілінський В.Т. АРХІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ҀАНАД-ІН UNUM (ПАРИЖ, ФРАНЦІЯ) ЯК ДЖЕРЕЛО ДО ВИВЧЕННЯ ТАБОРІВ ПРИМУСОВОЇ ПРАЦІ НА ТЕРИТОРІЇ ДИСТРИКТУ ГАЛІЧИНА (1941–1944 РР.).....	119
Корольова А.О., Северова О.В. РОЛЬ НОБЕЛІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ МИРУ В РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО ПРАВА.....	120

СЕКЦІЯ VI. МОЛОДИЙ ФІЛОЛОГ

Войтович Л.О. Мороз Л.В. ЕВОЛЮЦІЯ КОНЦЕПТУ ПОЛІТИКА (НА МАТЕРІАЛІ АМЕРИКАНСЬКОГО АНГЛОМОВНОГО ДИСКУРСУ).....	122
Матвеев І.В., Ясногурська Л.М. КОНЦЕПТ «ЕМОЦІЇ І ПОЧУТТЯ» В АНГЛІСЬКОМОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ.....	123
Мічуда Н.М., Мороз Л.В. КОНЦЕПТ «ЖИТЛО» В АНГЛІЙСЬКІЙ СУЧАСНІЙ ФРАЗЕОЛОГІЇ.....	125

СЕКЦІЯ VII. МОЛОДИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ

Лавор М.О., Казначесва Л.М. МІЖНАРОДНА ПРОЄКТНА ДІЯЛЬНІСТЬ КУЛЬТУРНИХ ІНСТИТУЦІЙ РІВНОГО.....	126
---	-----